



Hof van Justitie van de Europese Unie

PERSCOMMUNIQUÉ nr. 199/18

Luxemburg, 13 december 2018

Arresten in de gevoegde zaken C-138/17 P
Europese Unie / Gascogne Sack Deutschland en Gascogne en C-146/17 P
Gascogne Sack Deutschland en Gascogne / Europese Unie, in de zaak
C-150/17 P Europese Unie / Kendrion en in de gevoegde zaken C-174/17 P
Europese Unie / ASPLA en Armando Álvarez en C-222/17 P ASPLA en
Armando Álvarez / Europese Unie

Pers en Voorlichting

Het Hof vernietigt het arrest van het Gerecht van de EU voor zover de Europese Unie daarbij is veroordeeld tot de betaling van een schadevergoeding omdat meerdere ondernemingen in het kader van een buitensporig lang durende procedure bij het Gerecht van de EU bankgarantiekosten hadden gedragen

De Europese Unie is niet verantwoordelijk voor de kosten die deze ondernemingen hebben gemaakt door er zelf voor te kiezen een bankgarantie ten gunste van de Commissie ter verzekering van de betaling van geldboetes aan te houden op een moment waarop het voor hen duidelijk was dat de procedure voor het Gerecht van de EU over die boetes buitensporig lang zou gaan duren

In februari 2006 hebben de vennootschappen Gascogne Sack Deutschland (voorheen Sachsa Verpackung), Gascogne (voorheen Groupe Gascogne), Kendrion, ASPLA en Armando Álvarez zich tot het Gerecht van de Europese Unie gewend met het verzoek om de tot hen gerichte beschikking van de Commissie in het kader van een kartel in de sector van industriezakken nietig te verklaren.¹

In 2011 heeft het Gerecht de beroepen van deze vennootschappen verworpen.² Bij arresten van 2013³ heeft het Hof van Justitie de arresten van het Gerecht bevestigd, en dus ook de aan deze vennootschappen opgelegde boetes. In die arresten heeft het Hof niettemin geoordeeld dat de procedures voor het Gerecht veel te lang hadden geduurd, zodat de betrokken vennootschappen schadevergoedingsacties konden instellen om de eventuele schade als gevolg van de vertraging in de behandeling van de zaken vergoed te krijgen.

In 2014 en 2015 heeft elk van de vennootschappen bij het Gerecht een beroep tot schadevergoeding tegen de Europese Unie ingesteld, teneinde de schade die wegens de duur van de procedure voor het Gerecht was geleden vergoed te krijgen.

In 2017 heeft het Gerecht zijn arresten in die zaken gewezen en de Europese Unie ertoe veroordeeld om de vennootschappen een schadevergoeding te betalen voor de materiële schade die zij hadden geleden als gevolg van het feit dat zij langer dan aanvankelijk voorzien de aan de Commissie aangeboden bankgarantie voor de toekomstige betaling van de hun wegens voornoemd kartel opgelegde boetes hadden moeten aanhouden, en voor de immateriële schade in verband met de onzekerheid waarin die vennootschappen hadden verkeerd wegens de vertraging waarmee het Gerecht uitspraak in hun zaken had gedaan:

¹ Beschikking C(2005) 4634 definitief van de Commissie van 30 november 2005 betreffende een procedure overeenkomstig artikel [101 VWEU] (zaak COMP/F/38.354 – Industriezakken).

² Arresten van 16 november 2011, Groupe Gascogne/Commissie ([T-72/06](#)), Sascha Verpackung/Commissie ([T-79/06](#)), Kendrion/Commissie ([T-54/06](#)), ASPLA/Commissie ([T-76/06](#)) en Armando-Álvarez/Commissie ([T-78/06](#)).

³ Arresten van 26 november 2013, Gascogne Sack Deutschland/Commissie ([C-40/12 P](#)), Groupe Gascogne/Commissie ([C-58/12 P](#)), Kendrion/Commissie ([C-50/12 P](#)), zie ook [perscommuniqué nr. 150/13](#), en arresten van 22 mei 2014, ASPLA/Commissie ([C-35/12 P](#)) en Armando Álvarez/Commissie ([C-36/12](#)).

Vennootschap	Arrest van het Gerecht	Materiële schade (kosten voor de bankgarantie)	Immateriële schade (onzekerheid waarin de vennootschap verkeerde)
Gascogne Sack Deutschland	T-577/14 (zie ook CP nr. 1/17)	0 EUR	5 000,00 EUR
Gascogne	T-577/14	47 064,33 EUR	5 000,00 EUR
Kendrion	T-479/14	588 769,18 EUR	6 000,00 EUR
ASPLA	T-40/15	44 951,24 EUR	0 EUR
Armando Álvarez	T-40/15	111 042,48 EUR	0 EUR

In 2017 hebben de Europese Unie en de betrokken vennootschappen, met uitzondering van Kendrion, hogere voorziening tegen de arresten van het Gerecht ingesteld.

In zijn arresten van vandaag verwerpt het Hof allereerst het argument van Kendrion dat sprake is van een belangenconflict dat afbreuk doet aan haar recht op een onafhankelijk en onpartijdig gerecht als neergelegd in het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie doordat haar zaak aan het Hof is voorgelegd, gelet op het feit dat de Europese Unie door het Hof van Justitie van de Europese Unie wordt vertegenwoordigd. Het Hof stelt op dat punt vast dat **die situatie niet resulteert uit een keuze die de Europese Unie als rekwirante heeft gemaakt, maar uit de strikte toepassing van de rechtsregels van de Unie op het gebied van geschillen over de vergoeding van de door de Unie veroorzaakte schade en de regels over hogere voorzieningen in dit soort zaken**, waarin het Hof ondubbelzinnig als de bevoegde instantie is aangewezen.

Het Hof herinnert er vervolgens aan dat de niet-inachtneming door het Gerecht van zijn verplichting om binnen een redelijke termijn uitspraak te doen, een voldoende gekwalificeerde schending van het Unierecht oplevert, wat aanleiding kan geven tot financiële aansprakelijkheid van de Europese Unie voor de schade die ondernemers in die context lijden, op voorwaarde dat er een causaal verband is tussen de schending van het recht en de schade die aantoonbaar is geleden.

Wat het causale verband betreft, brengt het Hof zijn rechtspraak⁴ in herinnering dat wanneer in geval van een besluit van de Commissie dat tot betaling van geldboetes verplicht, de mogelijkheid bestaat om in afwachting van de uitkomst van een beroep tegen dat besluit zekerheid voor die betaling te stellen, **de schade in de vorm van bankgarantiekosten niet uit dat besluit voortvloeit, maar uit de eigen keuze van de belanghebbende om zekerheid te stellen in plaats van de boete onmiddellijk te betalen. Het bestaan van een dergelijke mogelijkheid voor de belanghebbende verbreekt dus het causale verband tussen de schending van het recht en de vermeende schade, zodat het aan de Europese Unie verweten gedrag niet kan worden geacht de doorslaggevende oorzaak van de schade te zijn.**

Het Hof heeft er dan ook op gewezen dat **het Gerecht ten onrechte tot het oordeel was gekomen dat het verband tussen de overschrijding van de redelijke procestermijn in de betrokken zaken en de betaling van bankgarantiekosten in de periode die met die overschrijding overeenkomt, niet kon zijn verbroken als gevolg van de aanvankelijke keuze van de betrokken vennootschappen om de geldboete niet onmiddellijk te betalen maar een bankgarantie te stellen.**

⁴ Arrest van 28 februari 2013, Inalca en Cremonini/Commissie ([C-460/09 P](#)).

Het Hof stelt in dat verband vast dat aan die conclusie niet wordt afgedaan door de omstandigheid dat de niet-achtneming van de redelijke procestermijn niet te voorzien was toen deze vennootschappen hun bankgaranties stelden. Evenals het stellen van een bankgarantie, **is het aanhouden ervan voor de betrokken ondernemingen immers een optie**. Het staat hun dus vrij om de door hen gestelde bankgarantie op elk moment te beëindigen en de opgelegde geldboete te betalen. Die mogelijkheid hadden de betrokken vennootschappen ook in de onderhavige zaak toen zij tot het inzicht kwamen dat de kosten van hun bankgaranties, gezien de trage voortgang in de behandeling van hun zaken voor het Gerecht, hoger zouden uitvallen dan die waarvan zij waren uitgegaan toen zij deze garanties stelden.

Het Hof vernietigt de bestreden arresten dan ook voor zover het Gerecht aan de betrokken vennootschappen een schadevergoeding had toegekend voor de materiële schade die voortvloeide uit het aanhouden van hun bankgaranties, en wijst het verzoek van die vennootschappen om daarvoor een schadeloosstelling toe te kennen af.

Tot slot wijst het Hof de hogere voorzieningen die de betrokken vennootschappen hebben ingesteld in hun geheel af en handhaaft het de schadevergoedingen die het Gerecht deze vennootschappen voor de immateriële schade heeft toegekend.

NOTA BENE: Bij het Hof van Justitie kan een tot rechtsvragen beperkte hogere voorziening worden ingesteld tegen een arrest of een beschikking van het Gerecht. In beginsel heeft de hogere voorziening geen opschortende werking. Indien de hogere voorziening ontvankelijk en gegrond is, vernietigt het Hof de beslissing van het Gerecht. Ingeval de zaak in staat van wijzen is, kan het Hof de zaak zelf afdoen. In het omgekeerde geval verwijst het de zaak naar het Gerecht, dat aan de door het Hof in het kader van de hogere voorziening gegeven beslissing is gebonden.

Voor de media bestemd niet-officieel stuk, dat het Hof van Justitie niet bindt.

De volledige tekst van de arresten ([C-138/17 P](#), [C-150/17 P](#) en [C-174/17 P](#)) is op de dag van de uitspraak te vinden op de website CURIA.

Contactpersoon voor de pers: Stefaan Van der Jeught ☎ (+352) 4303 2170

Beelden van de uitspraak van het arrest zijn beschikbaar via "[Europe by Satellite](#)" ☎ (+32) 2 2964106